

at Eiendommene have naaet deres egentlige Værdi, og efter at de ufunde Prioriteter ere borte, vil have for Dens Beboere og for Dens Fremtid som sukkerrdyrende. Og der det Gæfte, havde jeg nær sagt, som virkelig vil have Betydning for Dens Fremtid. Det er min Opfattelse af det Spørgsmaal. Hvad de af den høitærede Minister, og meddelte Oplysninger om de Plantage, der ere solgte, angaar, saa er det selvfølgelig let forstaaeligt, og velkendt, at Priserne ere overordentlig fluktuerende, saa at vi have kjøbt en Eiendom — jeg nævnde det igaar — paa ca. 700 Dyr. Land til 15 Dollars, men der fulgte rigtig nok i Salen paa de 15 Dollars 29,000 Dollars som Omkostninger. Jeg kjender ogsaa Noget til disse Sandler og til de Betingelser, under hvilke de fremtræde, og naar nu en Eiendom nævnes at være solgt for 4,000 Dollars, skal jeg gjøre opmærksom paa, at det nyter ikke at hyde Mere, naar det staar 9,000 Dollars Prioritetsgjæld, deri, hvis det er selv Kreditor, der har faaet Eiendommen, hvilket jeg har hørt var Tilfældet. Dernæst staar der Intet om, hvad der fulgte med selve Kjøbsummen, om Administrations- og Salgsomkostninger, som pleie at være lidt haarde i Vestindien. Men dernæst er det sikkert nok, at den Banskilighed, som opstod efter den første Oktober, har man hertilands søgt at gjøre endnu større ogsaa ved de Udtalelser, vi jævnlig høre fra Regjeringen. Jeg kan ikke negte, at disse Udtalelser om denne Frygt, om Personerne og Kapitalerne skulle have, hvis der intet større Politi kom, ikke ere skikede til at have Priserne eller føre Kapital til Den. Denne Mangel paa Tillid til Forholdene gjoringen Gavn. — hvormegen Stæde, den gjør, skal jeg lade være usagt, da der vel ere mere praktiske Mænd, der ville kunne behandle disse Spørgsmaal. Naar saa mange Planter skulle sælges paa eengang, og der er meget store Realisations- og andre Omkostninger, er det en selvfølge, at de samme mærkværdige Fluktuationer i Priserne komme frem ved dette Salg, som saa ofte ere komne frem ved Salget af vestindiske Eiendomme. — Noget som Statskassen før for Alvor, har faaet at føle. Navnlig naar Fabrikationsmaaden kan blive en anden, ere disse Eiendomme i Virkeligheden langt mere værd og kunne meget godt bære den Del af en forøget Stat, som maatte paalignes dem, ikke i Salv. Millionvis, men efter Rimelighed, ogsaa naar der indføres en Borgervæbning, saaledes at Pengenbelsler og personlige Væbelsler kunne deles, for at komme til et Resultat. Dette skal jeg imidlertid nu lade staa hen, idet jeg fremdeles for det Første fastholder, at vort Forhold til Kolonialkassen meget godt kan reduceres til at være et rent Pengespørgsmaal, og dernæst at det er aabenbart den anden Veie, man maa gaa over til, den at St. Croix virkelig paalægges at bære sine Statter — spinger der Noget over Klingen, faae de at finde sig i det, det

er jo Lovgivningens Bestemmelse — og at der dernæst foretages en alvorlig Undersøgelse af, hvad der kan gjøres. Naar jeg nu spørger, hvad Folgen, Pengesølgen af dette Lovforslag vilde blive, saa vil det være den, at vi i Løbet af 6 Aar ville naae op til at give 2 1/2 Million Kr. ud til Politiløve. Naar man nu staar lige overfor det Spørgsmaal, hvad vil Du helst enten i 6 Aar til, Politiløve paa St. Croix bevilge 2 1/2 Million Kr. af Statskassen, eller til evig Tid en Rente-garanti af 2 1/2 Mill. til 4 pCt., for at de Penge kunne anvendes til en bedre Fabrikation paa Bestandsplantagerne, og derved fremme Statteevnen og styrke Befolkningen og bringe bedre Kapital tilveie, saa siger jeg, at jeg vilde gjøre det Sidste. Renten af 2 1/2 Mill. Kr. er 100,000 Kr., det er den Kapital, som Ministeren efter sit Lovforslag vil bruge i 6 Aar til mere Politi, og det er værre for Statskassen at give ud, end om vi forpligtede os til en evigvarende Rente-garanti, selv om den endog traadte effektivt i Kraft med en Udbetaling af 100,000 Kr. til Forbedring af Sukkerfabrikationen paa St. Croix. Spørg Forretningsmænd, der kjende disse Forhold, jeg vil næsten sige: Spørg det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Evermøes), jeg har spurgt, hvad tror man, at de ville svare paa det Spørgsmaal, hvilket vilde bedst bringe Kapital tilveie og Virksomhed og Tillid tilveie paa Den, det Første eller det Sidste — jeg er overbevist om, at Mangfoldige ville sige: Ubeieget det Sidste.

Finantsministeren (Ostrup): Jeg forudsætter jo egentlig ikke, at der blandt Thingets Medlemmer er ret Mange, som skulde lade sig friste til at gaa ud til Bestindien som Eiendomsbesiddere, og som saaledes kunne blive paavirkede af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds's (Berg) absolute Tro paa og Tillid til, at der vil blive stabile Forhold derude, naar Den overlades til sine egne Kræfter, og af hans Udtalelser om, at man ikke maa lade sig dupere af de lave Priser, der i den sidste Tid ere givne derude, idet de kunde hidrøve fra Massesalg, og at end ogsaa, naar man faae nøiere til, Priserne der maaste i Virkeligheden være endel højere end dem, der figurere ved Auktionsbud. Jeg kan imidlertid ikke finde mig i, at Betydningen af de af mig vilfaarlig valgte Exempler bliver svækket mere, end de forjæne. Jeg skal indrømme, at det ærede Medlem har Ret i, at, naar der staar 9,000 Dollars i en Eiendom, og der kun bliver budt 4,000 Dollars for den, kan der jo være en Præsumtion for, at den, der har budt 4,000 Dollars, ogsaa vilde have budt 9,000 Dollars for som Prioritetshaver at redde sin hele Prioritet, meget muligt, det indrømmer jeg; men jeg ser oprigtig talt ikke, at en Forhøielse af Budet fra 4,000 til 9,000 Dollars betyder ret meget. Naar vi staa ligeoverfor en Eiendomsvurdering af